

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci žalobce: **M. O.**, bytem O. 57, O., zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2015, č. j. 078717/2015/KUSK, sp. zn. 078717/2015/KUSK/3,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2015, č. j. 078717/2015/KUSK, sp. zn. 078717/2015/KUSK/3, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci, k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) dne 18. 11. 2015 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pro opožděnost zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města

Kladna, odboru správního, oddělení přestupkového řízení (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 3. 2015, č. j. DP/2591/14-VPŘ-šmo (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil ustanovení § 22 odst. 4 tohoto zákona tím, že dne 25. 6. 2014 v 11:30 hod v Kladně, ulici Štěchova a Vančurova při řízení osobního automobilu, registrační značky X nerespektoval dopravní značku P 6 – „Stůj – dej přednost v jízdě“, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že prvostupňové rozhodnutí mu bylo doručeno dne 26. 4. 2015, odvolání bylo podáno e-mailem bez uznávaného elektronického podpisu dne 11. 5. 2015, potvrzeno e-mailem podepsaným uznávaným elektronickým podpisem bylo dne 18. 5. 2015. Posledním dnem pro podání odvolání bylo pondělí 11. 5. 2015, neboť patnáctý den lhůty připadl na neděli 10. 5. 2015. Odvolání podané dne 11. 5. 2015 bylo včasné. Pátý den lhůty pro potvrzení podání učiněného bez uznávaného elektronického podpisu připadl na sobotu. Dle § 40 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) postačí, aby byl úkon učiněn nejbližší následující pracovní den, kterým bylo v tomto konkrétním případě pondělí 18. 5. 2015. Žalobce požádal o přiznání náhrady nákladů ve výši 15.342,- Kč sestávajících z tří úkonů právní služby po 3.100 Kč, tří režijních paušálů po 300 Kč, DPH ve výši 21 %, neboť právní zástupce je plátcem DPH, a náhrady soudního poplatku. Žalobce navrhl, aby soud rozsudkem *napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil.*

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na vadu žalobního petitu. Uvedl, že úkon ve správním řízení je výslovným projevem vůle účastníka řízení. Podání, které nemá zákonné náležitosti, není úkonem účastníka řízení. Odvolání, které nebylo učiněno předepsanou formou, anebo nebylo posléze doplněno, není vůbec (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2012, č. j. 4 Ads 5/2012 – 16) podáním ve smyslu ustanovení § 37 správního řádu. Potvrzení nebo doplnění podání není samostatným úkonem účastníka řízení, je pouze jeho součástí. Proto zákonná procesní propadná lhůta 5 dnů pro potvrzení podání se nepočítá podle § 40 správního řádu a její běh skončí bez ohledu na to, na který den připadne její konec. Proto k podání doručenému dne 11. 5. 2015 se nepřihlíží a podání doručené dne 18. 5. 2015 je podáním opožděným. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a požádal o přiznání náhrady nákladů v paušální výši za písemné úkony ve věci.

Soud z předloženého správního spisu zjistil následující pro meritorní rozhodnutí relevantní skutečnosti:

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z výše uvedeného přestupku. Rozhodnutí bylo doručeno zástupci (zmocněnci) žalobce M. J. dne 26. 4. 2014. Dne 11. 5. 2015 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno podání odeslané z adresy zmocněnce žalobce M. J., v elektronické podobě bez uznávaného elektronického podpisu obsahující odvolání proti uvedenému rozhodnutí a konstatování, že podání bude doplněno v zákonné lhůtě. Dne 18. 5. 2015 bylo doručeno správnímu orgánu prvního stupně podání v elektronické podobě odeslané opět z adresy M. J., podepsané jeho

uznávaným elektronickým podpisem, obsahující stejný text jako podání ze dne 11. 5. 2015.

Správní orgán prvního stupně písemností ze dne 19. 5. 2015 sdělil žalobci i jeho zástupci, že podání ze dne 11. 5. 2015 nebylo opatřeno uznávaným elektronickým podpisem, nebylo do 5 dnů potvrzeno, proto rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 12. 5. 2015, přičemž podání ze dne 18. 5. 2015 podepsané uznávaným elektronickým podpisem má za opožděné odvolání.

Správní orgán prvního stupně předal spis žalovanému. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 9. 2015 odvolání jako opožděné zamítl dle § 92 odst. 1 správního řádu s odůvodněním, že podání ze dne 11. 5. 2015 nebylo dle § 37 odst. 4 správního řádu včas doplněno.

Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci dne 18. 9. 2015. Žaloba byla doručena soudu dne 18. 11. 2015. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Žalobce již v žalobě uvedl, že s tímto postupem souhlasí. Soud proto přistoupil k rozhodnutí věci bez nařízení jednání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Mezi žalobcem a žalovaným je sporné posouzení otázky, zda pro běh lhůty dle § 37 odst. 4 věty druhé správního řádu (tj. 5 dnů k potvrzení podání učiněného jinými technickými prostředky než prostředky uvedenými ve větě první tohoto ustanovení) se uplatní také ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle kterého *případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den*.

Soud konstatuje, že předmětná lhůta 5 dnů k potvrzení podání je lhůtou procesní, tj. lhůtou, ve které má být učiněn určitý úkon v řízení. O tom není mezi žalobcem a žalovaným sporu. Ostatně sám žalovaný ve vyjádření k žalobě (a rovněž i jím zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2012, č. j. 4 Ads 5/2012 – 16) takovou charakteristiku lhůty uvádí.

Argument žalovaného, že potvrzení podání dle § 37 odst. 4 správního řádu není samostatným úkonem účastníka řízení, ale je pouze jeho součástí, dle soudu neobstojí. Úkon jakožto jednání je projev vůle osoby ve vnějším světě. Potvrzení úkonu učiněného bez podpisu je úkonem, neboť je jím projevována vůle účastníka řízení. Ustanovení § 40 odst. 1 správního řádu upravujícího počítání času užívá obecný termín „úkon“ (*pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu*). Proto pro stanovení posledního dne lhůty 5 dnů dle § 37 odst. 4 správního řádu se uplatní ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu. S ohledem na smysl a účel tohoto ustanovení účinky podání učiněného prostřednictvím jiných technických prostředků a poté ve lhůtě potvrzeného jsou spojeny již se dnem, kdy podání správnímu orgánu došlo právě prostřednictvím jiných technických

prostředků. Z tohoto hlediska lze tedy konstatovat souladně s žalovaným, že potvrzení ve lhůtě 5 dnů „je pouze součástí podání učiněného jinými technickými prostředky“.

Soud dále poukazuje na nálezní Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, který řešil zcela identický případ určení posledního dne lhůty, tj. posunutí ze soboty, neděle a svátku na následující pracovní den, a v němž bylo vysloveno, že *mezi obecně uznávané právní principy patří v oblasti práva ústavního (sic!) pravidla počítání času, jak jsou v evropském právním myšlení srozumitelně a smysluplně vymezena od dob římských*. Ústavní soud tak dospěl k závěru, že případně-li konec procesní lhůty uvedené v čl. 50 odst. 1 Ústavy na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den. Výkladem § 37 a § 40 správního řádu se zabýval také Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 104/2015 - 26, v němž uzavřel, že „i když žalobce prostřednictvím svého zástupce podal odvolání dne 27. 12. 2013 elektronicky (e-mailem) bez uznávaného elektronického podpisu, následné potvrzení odvolání, které zástupce učinil ze své datové schránky dne 2. 1. 2014, bylo učiněno včas a s účinky písemného podání.“

Lze shrnout, že podání ze dne 11. 5. 2015 bylo s ohledem na § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu potvrzeno podáním ze dne 18. 5. 2015, neboť pátý den lhůty pro potvrzení připadl na sobotu 16. 5. 2015. Nelze tak než konstatovat, že odvolání bylo podáno včas. Rozhodnutí žalovaného proto soud shledal nezákonným a žalobu důvodnou. Proto napadené rozhodnutí zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným soudem.

Soud k žalovaným vytýkané vadě žalobního návrhu uvádí, že ve správním soudnictví není škála potenciálních (a přípustných) petitů příliš široká. S ohledem na kasační princip platný ve správním soudnictví, je v tomto konkrétním případě jediným přípustným žalobním petitem návrh na zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci tomuto orgánu k dalšímu řízení. Nadto je třeba dodat, že soud není pochopitelně návrhem rozsudku formulovaným žalobcem vázán. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 5. 2007, č. j. 1 Afs 95/2006 - 66: „Povinnost stanovená v [§ 71](#) odst. 1 písm. f) SŘS má vést žalobce k jednoznačnému vyjádření, čeho se v řízení domáhá, jeho možnosti jsou však v řízení dle soudního řádu správního na rozdíl od občanského soudního řízení velmi omezené a dané zákonem. Podoba výroků rozhodnutí ve správním soudnictví není dána na vůli účastníků, [soudní řád správní](#) taxativně upravuje možnosti, jak může znít výrok rozhodnutí.“ Proto má soud navržený petit požadující zrušení rozhodnutí žalovaného s ohledem na výklad a omezené možnosti variant rozhodnutí soudu za srozumitelný.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů v celkové částce 11.228,- Kč. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále odměnu zástupce žalobce. Mimosmluvní odměna činí v daném případě dva úkony právní služby po 3.100,- Kč (převzetí zastoupení a sepsání žaloby) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tj. 6.200,- Kč, k čemuž je dále třeba přičíst

dvakrát režijní paušál po 300,- Kč (tj. 600,- Kč) za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (tj. 6.800,- Kč). Odměna zástupce žalobce je dále navýšena o náhradu za 21 % DPH ve výši 1.428,- Kč (celkem tedy 8.228,- Kč).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li soudní poplatek zaplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 29. srpna 2016

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Pavčina Švejdová